

Sygn. akt II AKz 554/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Jolanta Śpiechowicz

Sędziowie: SA Bożena Summer – Brason

SA Grażyna Wilk (spr.)

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Krzysztofa Błacha

po rozpoznaniu w sprawie **K. B. (B.)**

oskarżonego o popełnienie przestępstw z art. 197 § 1 i 3 pkt 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i inne

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 5 sierpnia 2014 r., V K 82/14

w przedmiocie określenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 sierpnia 2014r., V K 82/14, Sąd Okręgowy w Gliwicach przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowany wobec oskarżonego K. B. na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 21 lutego 2014 r., sygn. akt III Kp 71/14 i określił dalszy czas jego stosowania do dnia 20 listopada 2014 r.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca oskarżonego zarzucając Sądowi I instancji naruszenie:

1. art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k. oraz art. 258 § 2 k.p.k. poprzez uznanie, że w przedmiotowej sprawie zachodzą szczególne przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania, w szczególności zaś istnieje uzasadniona obawa utrudniania przez oskarżonego postępowania, a także istnieje potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania wynikająca z grożącej oskarżonemu surowej kary,
2. art. 257 § 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie polegające na nierozważeniu możliwości odstąpienia od stosowania tymczasowego aresztowania na rzecz zastosowania innego środka zapobiegawczego.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia polegającą na uchyleniu tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego i zastosowanie wolnościowego środka zapobiegawczego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał, że w przedmiotowej sprawie spełniona została zarówno ogólna przesłanka stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania (art. 249 § 1 k.p.k.), jak również spełnione zostały przesłanki szczególne

w postaci zagrożenia surową karą (art. 258 § 2 k.p.k.) oraz obawy podejmowania czynności zmierzających do bezprawnego wpływu na postępowanie (art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Odnosząc się do pierwszej z ww. przesłanek wyjaśnienia wymaga, że wprawdzie ostateczna ocena materiału dowodowego i kategoryczne ustalenia faktów będą miały miejsce na etapie wyrokowania, jednakże na chwilę obecną Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał, że

z materiału dowodowego w postaci zeznań świadków (pokrzywdzonych) O. S., A. S. i E. S., a także częściowo wyjaśnień samego oskarżonego wynika, iż w sprawie zachodzi duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów. Przesłanka ta nie była zresztą przez skarżącego kwestionowana.

Odnosząc się z kolei do spełnienia przesłanek szczególnych stosowania tymczasowego aresztowania Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał, że biorąc pod uwagę zagrożenie ustawowe zarzucanego oskarżonemu przestępstwa z art. 197 § 1 i 3 pkt 2 k.p.k. – od 3 do 12 lat pozbawienia wolności - grozi mu wymierzenie surowej kary (art. 258 § 2 k.p.k.). Zagrożenie surową karą jest zaś wystarczającą i samodzielną podstawą do stosowania tymczasowego aresztowania i z mocy prawa rodzi domniemanie, że oskarżony może podejmować działania zakłócające prawidłowy tok postępowania (por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., sygn. akt I KZP 18/11). W konsekwencji oznacza to, że stwierdziwszy zagrożenie surową karą Sąd może stosować ww. środek zapobiegawczy nawet wówczas gdy z materiału dowodowego nie wynika by oskarżony podejmował jakiegokolwiek próby destabilizowania toku postępowania.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że wbrew twierdzeniom skarżącego, w sprawie zachodzi również obawa podejmowania czynności zmierzających do bezprawnego wpływu na postępowanie (art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k.). Ocena w tym zakresie musi być dokonana przez pryzmat całokształtu okoliczności sprawy. Na obawę mactwa może zatem wskazywać sam charakter przestępstwa i okoliczności towarzyszące jego popełnieniu (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 sierpnia 2008 roku, II AKp 115/08, OSA 2009/11/36). Słusznie zatem Sąd I instancji zwrócił uwagę, że z uwagi na okoliczności sprawy, zebrany materiał dowodowy niemalże w całości pochodzi od osobowych źródeł dowodowych – znanych oskarżonemu i mieszkających w jego sąsiedztwie – co w sposób oczywisty przekłada się na istnienie możliwości podejmowania prób wpływania na postępowanie dowodowe.

Obawa ta tym bardziej jest realna, jeśli dodatkowo weźmie się pod uwagę, że istnieje duże prawdopodobieństwo, iż w celu wywarcia wpływu na świadków A. S. i E. S., oskarżony kierował groźby pod ich adresem oraz naruszył nietykalność osobistą A. S..

Na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut naruszenia art. 257 § 1 k.p.k. Biorąc bowiem pod uwagę charakter wskazanych wyżej przyczyn z powodu których istnieje obawa podejmowania przez oskarżonego bezprawnych prób wpływania na postępowanie, środek zapobiegawczy o charakterze nieizolacyjnym – ze swej istoty znacznie mniej efektywny - nie jest w stanie ich skutecznie wyeliminować. Skoro bowiem celem stosowania środka zapobiegawczego w niniejszej sprawie jest m.in. wyeliminowanie obawy wpływania na postępowanie w sposób, który oskarżony z dużym prawdopodobieństwem już to czynił, to brak jest możliwości realizacji tego celu na skutek stosowania środków o charakterze wolnościowym.

W świetle powyższego brak jest również podstaw do stwierdzenia, że w sprawie doszło do naruszenia wymogu z art. 257 § 1 k.p.k. Stosowany w niniejszej sprawie środek zapobiegawczy nie jest stosowany nadmiernie. W szczególności brak jest podstaw do stwierdzenia, że przerodził się antycypację przyszłej kary; pełni natomiast konieczną

w niniejszej sprawie funkcję zabezpieczającą postępowanie.

Sąd Apelacyjny nie stwierdził okoliczności z art. 259 k.p.k., które mogłyby wskazywać na potrzebę odstąpienia od stosowania tymczasowego aresztowania.

Zażalenie nie zawiera zatem jakichkolwiek argumentów, które mogłyby powodować zmianę lub uchylenie zaskarżonego postanowienia, a w konsekwencji Sąd Apelacyjny postanowił jak w części dyspozytywnej.

Z./

1. Odpis postanowienia doręczyć:

- oskarżonemu K. B.,

- obrońcy oskarżonego adw. M. J.,

2. Akta zwrócić.

Katowice, dnia 3 września 2014 r.